

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2012/0076 van 6 maart 2012
in de zaak 2010/0584/SA/2/0550

In zake:

1. de heer [REDACTED] (overleden)
2. mevrouw [REDACTED]
wonende te [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Willie DIERICK
kantoor houdende te 3200 Aarschot, Gijmelsesteenweg 81

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij :*

mevrouw [REDACTED], wonende te [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Nico VANDEBROEK
kantoor houdende te 3000 Leuven, C. Meunierstraat 111

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 9 juli 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 12 mei 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hulshout van 15 februari 2010 onontvankelijk verklaard.

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 9 juli 2010, strekt eveneens tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hulshout van 15 februari 2010 waarbij aan de tussenkomen partij de stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor de oprichting van een eengezinswoning.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. GEDINGHERVATTING

Uit het dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij overleden is op 27 juli 2010.

Het geding werd niet hervat door de rechthebbenden.

De zaak moet ten aanzien van de eerste verzoekende partij van de rol worden afgevoerd.

III. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Bij arrest met nummer S/2011/0082 van 26 juli 2011 werd de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hulshout van 15 februari 2010 onontvankelijk verklaard.

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend maar wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft geen toelichtende nota ingediend. De tussenkomende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 22 november 2011, alwaar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en de tussenkomende partij zijn schriftelijk verschenen.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

IV. TUSSENKOMST

Mevrouw [REDACTED] vraagt met een op 26 augustus 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 9 september 2010, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoeker tot tussenkomst aangemerkt kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot vernietiging.

V. FEITEN

Op 13 november 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hulshout een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het oprichten van een ééngezinswoning”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 28 juli 1978 vastgestelde gewestplan ‘Herentals-Mol’, gelegen in woongebied met landelijk karakter.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

De aanvraag kent een voorgeschiedenis.

Op 10 november 2008 wordt aan de tussenkomende partij een machtiging verleend voor het aanbrengen van een overwelling in de [REDACTED] ter vervanging van een bestaand brugje. Deze overwelling werd gevraagd teneinde toegang te nemen tot het perceel [REDACTED], dat eigendom is van de tussenkomende partij. Er wordt een openbaar onderzoek georganiseerd, doch er worden geen bezwaren ingediend.

Naderhand verneemt de verzoekende partij en haar echtgenoot dat deze machtiging werd verleend. Ze stellen dat zij als aanpalende eigenaars (van het perceel [REDACTED]) dienden aangeschreven te worden.

Uit de gegevens die de verzoekende partij bijbrengen, blijkt er een discussie te bestaan omtrent het eigendomsstatuut van het perceeltje waarmee de tussenkomende partij toegang neemt tot haar perceel. Omtrent deze kwestie is nog steeds een procedure hangende bij de vrederechter te Westerlo. Voor het perceel [REDACTED] wordt op 3 augustus 2009 door het college van burgemeester en schepenen een gunstig stedenbouwkundig attest afgeleverd.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hulshout verleent op 15 februari 2010 een stedenbouwkundige vergunning voor het oprichten van een eengezinswoning aan de tussenkomende partij.

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij en haar echtgenoot op 26 maart 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van onbekende datum adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep onontvankelijk te verklaren.

De verwerende partij beslist op 12 mei 2010 om het beroep onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing.

Voor het volledige feitenrelaas verwijst de Raad naar het arrest met nummer S/2011/0082 van 26 juli 2011.

VI. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

In het arrest met nummer S/2011/0082 van 26 juli 2011 werd reeds besloten tot de tijdigheid van het beroep.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Bij arrest met nummer S/2011/0082 van 26 juli 2011 heeft de Raad geoordeeld dat de verzoekende partij over het rechtens vereiste belang beschikt.

C. Ontvankelijkheid wat betreft de bevoegdheid van de Raad en de ingeroepen middelen

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij twee van haar vier middelen (tweede en derde middel) richt tegen het vergunningsbesluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hulsthout van 15 februari 2010.

In het tweede middel houdt de verzoekende partij voor dat het college van burgemeester en schepenen artikel 4.3.5, §1 VCRO en het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft door een stedenbouwkundige vergunning te verlenen voor een perceel dat niet is gelegen aan een voldoende uitgeruste weg. In haar derde middel roept de verzoekende partij in dat het rechtszekerheidsbeginsel, de motiveringsverplichting en de regels van behoorlijk bestuur zijn geschonden doordat het college in haar beslissing van 15 februari 2010 een standpunt inneemt dat tegenovergesteld is aan het eerder verleend negatief advies van 11 mei 2009 zoals geformuleerd in het stedenbouwkundig attest.

De kritiek van de verzoekende partij op het vergunningsbesluit van het college van burgemeester en schepenen kan echter niet dienend ingeroepen worden.

De beslissing van het college van burgemeester en schepenen kan immers niet worden aangemerkt als een vergunningsbeslissing die in laatste administratieve aanleg werd genomen.

Ingevolge de devolutieve werking van het georganiseerd administratief beroep doet de deputatie op grond van een eigen beoordeling uitspraak over het beroep. De omstandigheid dat de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partij onontvankelijk heeft verklaard, waardoor de in artikel 4.7.21, §8 VCRO bedoelde schorsing van de door het college van burgemeester en schepenen verleende vergunning van rechtswege wordt opgeheven, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het beroep bij de Raad tegen een beslissing waarbij de onontvankelijkheid van een administratief beroep wordt vastgesteld, is dus noodzakelijk beperkt tot de vraag of de deputatie het administratief beroep terecht onontvankelijk heeft verklaard.

Voor zover het verzoekschrift en de middelen in dit verzoekschrift gericht zijn tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hulsthout van 5 februari 2010, is het onontvankelijk. De Raad is niet bevoegd om een uitspraak te doen over het tweede en derde middel. Deze middelen zijn onontvankelijk geformuleerd.

VII. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In een eerste middel roept de verzoekende partij als volgt de schending in van het redelijkheidsbeginsel.

“ ...

De bewering van de Provincie Antwerpen dat het beroepschrift van verzoekers laattijdig zou zijn ingediend klopt niet!

Bij deze brengen verzoekers kopie van hun beroepschrift d.d. 11.03.2010 dat per aangetekende zending werd overgemaakt op 12.03.2010 aan de Gouverneur van de Provincie Antwerpen (zie stuk 12 bundel verzoekers).

Trouwens op 19.03.2010 ontving de raadsman van verzoekers een e-mailbericht vanwege de Provincie Antwerpen ... (zie stuk 13 bundel verzoekers)...: ik ontving goed op 16 maart 2010 uw brief van 11 maart ll., uw ref. 9725-WD/DS) in verband met de zaak [REDACTED].

...

Dat de bewijzen van verzending van het beroepschrift aan de vergunningsaanvrager en het college van burgemeester en schepenen derhalve pas op 25.03.2010 werden overgemaakt aan de Deputatie leiden niet tot de onontvankelijkheid van het beroepschrift.

Bovendien wensen verzoekers ook op te merken dat de betaling van de dossiervergoeding, welke eveneens gelijktijdig zou moeten gebeuren met het aangetekend versturen van het beroepschrift, eveneens gebeurd is op 25.03.2010 (zie stuk 15 bundel verzoekers).

...

In ieder geval, voorzien deze beide voorwaarden van kennisgeving en betaling van een dossiervergoeding, slechts een relatieve onontvankelijkheid, dewelke werd hersteld met de kennisgeving én betaling van de dossiervergoeding op 26.03.2010.

Dat deze kennisgeving en betaling pas plaatsvonden pas hebben plaatsgevonden op 26.03.2010 brengt de grond van deze zaak niet in het gedrang en schaaft geenszins de belangen van één van de betrokken partijen.

...

Het beroepschrift dat per aangetekend schrijven d.d. 11.03.2010 (verstuurd 12.03.2010) werd overgemaakt, bevat een uitgebreide en procedureel afdoende, inhoudelijke argumentatie (o.a. de feitelijke en procedurele voorgaanden, de bestreden beslissing, de omschrijving van hinder en nadelen tgv. deze beslissing).

“ ...

De tussenkomende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Dat daarenboven het argument van eisers dat hun beroepsschrift op 12.03.10 per aangetekend schrijven zou zijn overgemaakt aan de Provincie Antwerpen niet wordt hard

gemaakt; stuk 12 bevat immers enkel het beroepschrift zelf, doch geen enkel bewijs van aangetekende zending d.d. 12.03.10!

...

Dat verzoekster echter nooit (ook niet na 26.03.2010) één of ander signaal heeft ontvangen van eisers, zelfs niet per gewone post;

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat het vergunningsverlenend bestuursorgaan bij het nemen van de beslissing een manifest onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt en daardoor kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Het redelijkheidsbeginsel is een onderdeel van de materiële motiveringsplicht. De ingeroepen schending dient dan ook als dusdanig begrepen te worden.

Krachtens het materiële motiveringsbeginsel moet elke administratieve beslissing steunen op rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende controleerbare feitelijke grondslag. De motieven moeten steunen op feiten die met de werkelijkheid overeenstemmen.

Is het redelijkheidsbeginsel geschonden, dan staat meteen ook vast dat de beslissing niet op voldoende draagkrachtige motieven is gesteund.

2.

De Raad mag in de uitoefening van zijn opgedragen wettigheidstoezicht niet zijn beoordeling van de feiten in de plaats stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De Raad is wel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar terzake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend met name of zij rechtmatig en niet kennelijk onredelijk tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen. De Raad kan dus enkel nagaan of de feiten die de deputatie als uitgangspunt heeft genomen, vaststaan in het licht van de gegevens die beschikbaar waren, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het betreft hier slechts een marginale toetsing waarbij de Raad enkel tot de vernietiging zal besluiten indien er sprake is van een kennelijke onredelijkheid.

Een kennelijke onredelijke beslissing zal slechts voorliggen wanneer de Raad dient vast te stellen dat de beslissing van de verwerende partij dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur in dezelfde omstandigheden tot dezelfde besluitvorming zou komen.

3.

Uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Hulshout van 15 februari 2010 werd aangeplakt op 17 februari 2010. De verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing dat zij een beroepschrift heeft ontvangen met een poststempel van 26 maart 2010. Zij oordeelt dan ook dat het beroep laattijdig werd ingesteld.

De verzoekende partij beweert echter dat zij reeds op 11 maart 2010 een aangetekend schrijven heeft gericht aan de verwerende partij met haar beroepschrift. In het stukkenbundel van de verzoekende partij vindt de Raad inderdaad een beroepschrift van 11 maart 2010 en een bewijs van “een” aangetekende zending van 12 maart 2010.

De verzoekende partij verwijst ook naar een e-mail van de verwerende partij van 19 maart 2010, waaruit zou moeten blijken dat de verwerende partij het beroepschrift van 11 maart 2010 wel degelijk ontvangen heeft.

De Raad is echter van oordeel dat deze e-mail geenszins aantoont dat de verwerende partij het beroepschrift ontvangen heeft. Integendeel, in deze e-mail wordt naar een referentie (9725 – WD/DS) verwezen die niet vermeld staat op het beroepschrift. Uit de e-mail blijkt dat een vraag werd gesteld omtrent de afgeleverde vergunningen, maar niet dat er een beroepschrift werd ingediend.

De Raad kan uit deze e-mail enkel afleiden dat er op 11 maart 2010 “een” aangetekende brief werd verzonden omtrent de zaak [REDACTED]. De Raad is echter van oordeel dat deze e-mail geen bewijs vormt voor het ontvangen van het beroepschrift van 11 maart 2010.

4.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet gelijktijdig, met name op 11 maart 2010 een afschrift van het beroepschrift heeft verzonden aan het college van burgemeester en schepenen, noch aan de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning. De verzoekende partij levert zelf het bewijs dat zij dit pas gedaan heeft op 25 maart 2010. Op dezelfde datum heeft de verzoekende partij ook de dossiervergoeding betaald. Beide elementen samen laten vermoeden dat het inhoudelijk beroepschrift ook pas op 25 maart 2012 werd opgesteld en aan de verwerende partij werd verzonden.

Art. 4.7.21, §4, tweede lid VCRO voorziet immers uitdrukkelijk dat gelijktijdig een afschrift van het beroepschrift per beveiligde zending aan het college en aan de aanvrager bezorgd dient te worden. Het niet bezorgen van het bewijs van deze gelijktijdige zending wordt gesanctioneerd met de onontvankelijkheid van het administratief beroep. Enkel het bewijs van deze gelijktijdige zending mag op een later tijdstip geleverd worden, wat tevens blijkt uit het antwoord dat Minister MUYTERS gaf op de parlementaire vraag nr. 227 van 17 februari 2010.

5.

De Raad is van oordeel dat de verwerende partij de gegevens van het dossier in feite en juridisch correct en zorgvuldig heeft beoordeeld en dat de door haar gegeven beoordeling, met name de onontvankelijkheidsverklaring wegens laattijdigheid, niet kennelijk onredelijk is.

6.

De vaststelling van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid is een determinerend weigeringsmotief.

De andere overwegingen in de bestreden beslissing zijn hieraan ondergeschikt zodat de kritiek van de verzoekende partij omtrent het niet gelijktijdig verzenden van een afschrift van het beroepschrift aan de vergunningsaanvrager en het college van burgemeester en schepenen en omtrent het tijdstip van betaling gericht is tegen overtollige motieven en niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Het middel is ongegrond.

B. Vierde middel

Standpunt van de partijen

In een vierde middel roept de verzoekende partij de schending in van de hoorplicht, vastgelegd in artikel 4.7.23, §1 VCRO.

Beoordeling door de Raad

In het licht van de bijzondere motiveringsplicht van artikel 4.7.23, §1 VCRO dient de verwerende partij, eens het beroep onontvankelijk is verklaard, niet te motiveren waarom het beroep niet meer inhoudelijk wordt behandeld.

De ingeroepen schending van de hoorplicht levert geen kritiek op het determinerend motief van de bestreden beslissing en is dan ook een overtoollige grief aangezien het niet kan leiden tot een beoogd voordeel, met name een vernietiging.

Met betrekking tot de ingeroepen schending van de hoorplicht dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij in haar administratief beroepschrift, zoals ontvangen door de verwerende partij van 26 maart 2010, geen grieven uit tegen het bestreden collegebesluit. De Raad is dan ook van oordeel dat het horen van de beroeper geen enkele zin heeft en mist het iedere feitelijke rechtsgrond nu de verwerende partij tot de onontvankelijkheid van het ingestelde beroep besluit op grond van het determinerend motief van laattijdigheid.

Het middel is ongegrond.

VIII. KOSTEN

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij vraagt om de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding met inbegrip van de rechtsplegings- en uitgavevergoeding zoals voorzien in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek.

Conform artikel 4.8.26, §2 VCRO legt de Raad de kosten ten laste van de in het ongelijk gestelde partij. In onderhavige zaak is de verzoekende partij de in het ongelijk gestelde partij. De Raad stelt vast dat, overeenkomstig artikel 4.8.26 §2 VCRO, de kosten bestaan uit het rolrecht en uit getuigengeld.

Het Gerechtelijk Wetboek is van toepassing op alle rechtsplegingen, tenzij deze geregeld worden door andersluidende wetsbepalingen of rechtsbeginselen. Artikel 4.8.26, §2 VCRO bevat specifieke bepalingen inzake kosten, waarvan de rechtsplegingsvergoeding geen deel uitmaakt, het gaat enkel om het rolrecht en het getuigengeld. Het is dus uitgesloten om een rechtsplegingsvergoeding, zoals bedoeld in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek, toe te kennen, temeer omdat deze laatste bepaling een vorm van burgerlijke aansprakelijkheid regelt die ontsnapt aan de bevoegdheid van de Raad.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De zaak wordt van de rol afgevoerd ten aanzien van de eerste verzoekende partij.
2. Het beroep in hoofde van de tweede verzoekende partij wordt deels onontvankelijk, deels ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.
3. De kosten van het beroep, bepaald op 350,00 euro, komen ten laste van de tweede verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 6 maart 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Eddie CLYBOUW

Hilde LIEVENS